

Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.810/2006/14.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú eljárásban az ÓAM Ózdi Acélművek Kft. (Ózd) I.r. és KOALFÉM Kft. (Miskolc) II.r. felpereseknek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, - hivatkozási szám: Vj149/2004.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a DAM 2004. Kft. (Solymár) I.r. és a DAM STEEL Rt. „fa” (Miskolc) II.r. beavatkozó beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2006. évi október hó 12. napján kelt 7.K.31.104/2005/17. számú ítélete ellen a felperesek által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a II. r. alperesi beavatkozó által Fővárosi Ítéltáblánál 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi február hó 06. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket külön-külön arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek és az alperesi beavatkozóknak külön-külön 20.000 (azaz húszezer) 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - további 7.500 (azaz hétezer-ötszáz) - 7.500 (azaz hétezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi végül a II.r. beavatkozót, hogy az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg az államnak 5.000 (azaz ötezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. A DAM STEEL Speciális Acélgyártó Rt. „fa” (a továbbiakban: II.r. alperesi beavatkozó) felszámolója 2004. június 21-én nyilvános pályázatot írt ki a vállalkozás tulajdonában lévő, a nemesacélgyártáshoz szükséges valamennyi telek, épület, építmény, gép, berendezés, készlet- és üzletrész, mint működő vagyron (a továbbiakban együtt: Acélgyártó Üzletág) adásvételére. A pályázat nyertese a Dunaferr Dunai Vasmű Rt. a pályázatban biztosított lehetőséggel élve a vagyron megvásárlására és szerződéskötésre a DAM 2004. Acél- és Hengermű Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t (továbbiakban: I.r. alperesi beavatkozó) jelölte ki, amely 2004. szeptember 3-án írta alá az Acélgyártó Üzletág értékesítésére vonatkozó adásvételi szerződést. Az I.r. alperesi beavatkozó ezt meghaladóan árverésen megvásárolta a DAM Energy Kft. „fa” energiatermeléshez szükséges berendezéseit, vezetékeit, erőgépeit, műszereit, kemencéit, szállító eszközeit és számítástechnikai eszközeit (a továbbiakban együtt: Energia Üzletág).

Az I.r. alperesi beavatkozó ezen tranzakciókhoz - mint a vállalkozásrészek megszerzésével megvalósuló összefonódáshoz - a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) VI. fejezetének rendelkezései alapján a Gazdasági Versenyhivatal engedélyét kérelmezte.

A lefolytatott eljárás eredményeként a Vj-149/2004/19. számú vizsgálati jelentés rögzítette az összefonódás előzményeit, az érintett és termékpiac figyelembevételével elemizte a piacrészesedési arányokat meghatározó adatokat, a tulajdonviszonyok változását. Ez alapján értékelte az összefonódást befolyásoló tényezőket és ennek hatásait. Megállapította, hogy az összefonódás nyomán a kérelmezett pénzügyi vagyoni helyzete erősödik, azonban nem ismerhetők fel reális veszély jelei a versenykorlátozó stratégiák alkalmazásának szándékára. A kérelmező által gyártott termékek nem helyettesíthetik azokat a termékeket, amelyekkel a kérelmezett jelen van a magyar piacon, így a koncentráció potenciálisan sem vezethet a termékek helyettesítési célú összekapcsolásához. Az összefonódás, a kérelmezett felszámolásából való kivásárlása helyzetének olyan javulását eredményezi, amely kívánatos módon megtarthatná, befolyásolhatná a magyar piacon elfoglalt helyzetét, amelynek előfeltétele, hogy biztosítva legyen a kérelmezett további működése és a fogyasztók ellátása. A tranzakció célja, hogy a kérelmező egy még működőképes vállalkozás-résszel egészítse ki portfólióját és a kérelmezettet a kérelmezői csoport működésébe vonja be. A kérelmezett működőképességének fenntartása előnyeit a fogyasztók a kínálat bővülésében is érezhetik majd és a tervezett kapcsolat biztosítja majd versenyben maradását az érintett és főleg a hazai piacon jelenlévő számos külföldi versenytárral szemben. A tranzakció az érintett piacokon fennálló versenyt érdemben nem befolyásolja, hátrányos hatást nem vált ki, ezért a vizsgáló indítványozta az összefonódáshoz szükséges engedély megadását.

A vizsgálati jelentést alapul véve és a vaskohászati piac sajátosságaira tekintettel az alperes a 2005. február 10. napján kelt Vj-149/2004/20. számú határozatával engedélyezte, hogy az I.r. alperesi beavatkozó megvásárolja a II. r. alperesi beavatkozó nemesacélgyártáshoz; valamint a DAM Energy Kft. „fa” energiatermeléshez kapcsolódó eszközeit. Indokolása szerint horizontális összefüggésben nem valószínűsíthetők az összefonódás káros hatásai a vaskohászati termékek gyártása és forgalmazása körében, mert a két vállalkozásnak a közös termékcsoportban (ötvetlen buga) kicsi a részesedése közösen is; és a különböző termékek nem tartoznak egy árupiachoz keresleti és kínálati helyettesíthetőség szempontjából. Az acélhulladék beszerzés piacán a vállalkozások együttes részesedése kiugróan magassá is válhat, azonban ez a körülmény nem valószínűsíti, hogy a Donbass-csoport a magyarországi acélhulladék beszerzés piacán gazdasági erőfölényes helyzetbe kerülne, mert az Európai Unió belüli export-import teljesen szabad és várhatóan fokozatosan bővül. A versenytanács utalt arra, hogy az Európai Bizottság több határozatában is az Európai Unió teljes területén jelölte meg az acélhulladék kereskedelem földrajzi piacát. A konglomerátum hatáskörében nem valószínűsített káros hatást, mivel a versenytársak szintén nagytőkeerőű vállalkozások, az összefonódásnak pedig kifejezett előnye, hogy megteremtődik a lehetősége egy jelentős hazai termelőbázis kihasználásának. Az összefonódás révén a Dunaferr-csoport kohászati termékek portfóliója kibővül, ez alapján a piaci részesedés számottevő növekedése valószínűsíthető. Ezen körülmény azonban érdemben nem erősíti a Dunaferr-csoport meglévő termékeinek piaci pozícióit, mert a melegen hengerelt rúd- és idomacélok importból való beszerzése nem ütközik különösebb nehézségbe. Az Energia Üzletág az Acélgyártó Üzletág energiaellátását biztosítja, amely tevékenységhez az összefonódás további résztvevői semmilyen formában nem kapcsolódnak, így az kihatással nem bír.

A felperesek keresetükben elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását kérték azzal, hogy az összefonódás nem engedélyezhető jogszerűen. Másodlagos kérelmük az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra való kötelezésére irányult. Álláspontjuk szerint az alperes nem tárta fel kellő alaposan a tényállást, ugyanis elmaradt az érintett termék és földrajzi piac meghatározása, hiányzik a piaci változásokat leíró elemzés, így a versenytanács nem értékelte az összeolvadásnak a jövőben várható és valószínűsíthetően bekövetkező hatásait, ezért következtetései okszerűtlenek. Hivatkozásuk szerint az alperes nem tett eleget indokolási kötelezettségeinek, ugyanis a határozat nem tartalmazza, hogy mi alapján tekintette alkalmazhatónak a konkrét esetre az Európai Bizottság határozatait; nincs arra vonatkozó magyarázat, hogy miért tartotta mellőzhetőnek a részletes piacelemzést; valamint nem adja indokát annak, hogy miért nem történt meg az összefonódás várható hatásainak vizsgálata. Hangsúlyozták, hogy a Donbass-csoport tagjai az összefonódást követően potenciálisan a gazdasági erőfölénnyel történő visszaélés többfajta változatát is képesek megvalósítani, mely piaci helyzetnek a fogyasztók lennének a károsultjai. Állításaik igazolásául a KSH adatait, a GVH Elnökének Országgyűléshez benyújtott beszámolóját, valamint egy általuk felkért szakértő magánszakvéleményét nyújtották be. Ezen túlmenően tanúbizonyítási indítványt és előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet terjesztettek elő, amelyeket az elsőfokú bíróság elutasított.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi keresetek elutasítását kérte. Kiemelte, hogy a döntés meghozatalához szükséges mértékben határozta meg az érintett piacot és annak adatait elemezte. A határozat 25. pontja rögzíti a lehetséges versenyhatásokat, míg a 26-30. pontokban megállapított tényekkel való ütköztetést követően vont el azt a következtetést, hogy az összefonódás nem hoz létre, illetve nem erősít meg gazdasági erőfölényes helyzetet azon a piacon, ahol a Duna-ferr-csoport és az Acélgártó Üzletág tevékenykedik. A felpereseknek azt kellett bizonyítaniuk, hogy a versenyhatósági döntésből nem következik a határozatban kifejtettek szerint a gazdasági erőfölény hiánya. A felperesek saját piaci érdeküket hangsúlyozva értékelik erőfölényesként a piacon ismételt megjelenő versenytársat, amivel szemben a versenyhatóság ezt kifejezetten előnyösnek tekinti, mert a versenyhez fűződő közérdeket nem sérti. Hangsúlyozta, hogy minden alapot nélkülöz az a felperesi állítás, mely szerint az Európai Unió területét jelölte meg földrajzi piacként. A határozat 21. pontjában rögzített és 27. pontjában értékelt tények alapján zárta ki a gazdasági erőfölényt azzal, hogy nem elhanyagolható az acélhulladékok idővel erőteljesen bővülő magyarországi importja és exportja, mely tendenciát az Európai Unióhoz történt csatlakozás valószínűsíthetően tovább erősít. Csak másodlagosan utalt az Európai Bizottság határozatainak földrajzi piac meghatározására, annak illusztrálására, hogy az acélhulladékok országok közötti kereskedelme az Európai Unióban is jellemző, de a konkrét esetben nem alkalmazta a közösségi jogot.

Az I.r. és II.r. alperesi beavatkozók a felperesi keresetek elutasítását kérték arra hivatkozással, hogy álláspontjuk szerint az alperes döntése nem jogszabálysértő, ugyanis a versenytanács részletesen feltárt tényállásból helyes mérlegelés útján vont le okszerű következtetéseit. Az érintett piacok kellő alaposan való feltárása céljából az alperes eljárása során megkereséseket eszközölt az illetékes szervek felé, és az így beszerzett adatokat a határozat alapjául szolgáló vizsgálati jelentésben részletesen elemezte, amelynek eredményeként jogszerűen engedélyezte az összefonódást.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperesek keresetét elutasította és őket külön-külön

és mindösszesen 60.000 - 60.000 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperes és beavatkozók javára. Indokolásában a perindítási és keresetőségi jog vizsgálata körében rögzítette, hogy a felpereseknek közvetlen jogos érdeke fűződött annak megállapításához, hogy esetlegesen az acélhulladék beszerzés piacán a határozat szerinti összefonódás létrehozhat, illetve megerősíthet olyan gazdasági erőfölényt a Donbass-csoport, illetve az I. r. alperesi beavatkozó és a Dunaferr-csoport oldalán, ami az acélhulladékok jelentős drágulásához vezethet. Ezen túlmenően más kérdések és más piaci szegmensek vonatkozásában nem talált olyan jogos érdeket, amely a felperesi keresetőségi jogot megalapozta volna, mert a betonacél piacra vonatkozó érvek nem kapcsolódtak az ügyhöz, míg más piaci szegmensek tekintetében a felperesek és a Donbass-csoport az összefonódás pillanatában nem voltak versenytársak. Megállapította, hogy az alperes a szükséges mértékben - a Tpv. 30.§-ában megjelölt szempontokra kiterjedően - eleget tett indokolási kötelezettségének, a döntésből ugyanis egyértelműen kiderül, hogy az acélhulladék beszerzés piacán a szabad export-import miatt országos szinten gazdasági erőfölényes helyzet nem alakulhat ki, mivel földrajzi piac a szabad export-importra figyelemmel az országos piacnál szélesebb. Ebből okszerűen vonható le az, hogy valószínűsíthetően nem következhet be a jövőre nézve olyan áremelkedés az acélhulladék beszerzés piacán, amely a felpereseket kétségtelenül nehéz helyzetbe hozná. Rámutatott, hogy az összefonódások nemzeti szintű ellenőrzésének természetéből adódik, hogy a kisebb üzemméretű vállalkozások felvásárlása elé a versenyjog épp a hatékony regionális vagy világszintű verseny érdekében nem gördít akadályokat. Az alperes egyértelműen az export-import szabad voltára alapította megállapítását és csak az ezt erősítő logikai hivatkozásként utalt az Európai Bizottság határozatára, értelemszerűen nem alkalmazott közösségi jogot. A KSH adataival összefüggésben kiemelte, hogy azok nem összehasonlíthatók az alperes által használt teljes felhasználás és import arányára vonatkozó számokkal, azok valós voltának megdöntésére nem alkalmasak. A magánszakvélemény már eleve feltételezte a gazdasági erőfölényből eredő áremelkedést és ennek következményeit elemezte abból a szempontból, hogy az milyen káros hatással járhat a felperesekre nézve. Ezzel szemben a szakértőnek azt kellett volna elemeznie, hogy az áremelkedés bekövetkezhet-e az összefonódás következményeként. A felpereseknek a tanúk meghallgatására vonatkozó indítványát megalapozatlannak tartotta, mert nem az ügy szempontjából releváns körülményekre kérték a tanúk nyilatkozatát. Eljárási kifogásként értékelte a felpereseknek az ítélet hozatalát megelőzően a tárgyalás berekesztése előtt megfogalmazott azon sérelmét, hogy a perben nem ismerhették meg a közigazgatási iratok között lévő vizsgálati jelentést, amely kifogást az eljárás során felmerült tények és körülmények értékelése alapján elutasított.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint a Fővárosi Bíróság új eljárásra való utasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság az eljárási jogaik gyakorlásában őket súlyosan akadályozta, mivel nem tette lehetővé, hogy megismerjék az alperes vizsgálati jelentésének tartalmát, amivel megsértette a Pp. 2.§-ának (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot, a Pp. 3. §-ában megfogalmazott alapelvet, valamint a Pp. 8. §-ának (1) bekezdése szerinti jóhiszemű és rendeltetészerű joggyakorlást. Hangsúlyozták, hogy azzal, hogy a vizsgálói jelentés tartalmára vonatkozó érveiket bizonyíthatóan önhibájukon kívül csak a másodfokú eljárásban tudják előadni, az Alkotmány és az Alkotmánybíróság által is deklarált jogorvoslathoz való joguk sérült. Az anyagi jogszabálysértés körében kiemelték, hogy az elsőfokú ítélettel ellentétben az acélhulladékok beszerzési piacán a Donbass-csoport gazdasági erőfölénye létrejött, következtetéseiket a vizsgálati jelentésben szereplő adatok figyelembevételével mellett megjelölték. Fenntartották az irányú véleményüket, hogy az alperes határozatában a piac vonatkozásában alkalmazta a közösségi jogot, ezért az előzetes döntéshozatali eljárás

kezdeményezése iránti kérelmüket az elsőfokú bíróság jogellenesen utasította el. Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványukat megismételték.

Az alperes ellenkérelmében a felperesek fellebbezésének elutasítását kérte azzal, hogy a vizsgálói jelentés ismeretének hiánya érdemben nem akadályozhatta a felpereseket a pervitelben, mivel az ügy szempontjából lényeges információkat teljes körűen tartalmazza határozata. Nem vitatta a felperesek által hivatkozott acélhulladék import adatokat, azonban véleménye szerint ezek nem kérdőjelezik meg határozatának azon megállapításait, hogy az import-export szabadság esetén nem valószínűsíthető gazdasági erőfölényes helyzet kialakulása az acélhulladék piacon. Kiemelte, hogy amikor e szabadság megvalósult az import nagyságrendileg megugrott, és több éven át jelentős mértékű volt, ami egyértelműen jelzi azt, hogy ennek hatásaival a hazai vállalkozásoknak számolniuk kell. Ebből következik, hogy az acélhulladék kereskedelem ár- és egyéb üzleti feltételeit a hazai vállalkozások nem képesek a piac többi szereplőjétől nagymértékben függetlenül meghatározni, mely lehetőség hiányában a Tpv. 22.§-ának (1) bekezdése alapján nem lehet gazdasági erőfölényről beszélni.

Az I.r. alperesi beavatkozó csatlakozó fellebbezést, valamint érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II.r. alperesi beavatkozó csatlakozó fellebbezéssel élt és az őt illető elsőfokú perköltség 300.000 - 300.000 Ft-ra való felemelését kérte a perbeli ügy bonyolultsága miatt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§-ának (3) és (6) bekezdésében foglaltak alapján. Ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte kiemelve, hogy az alperes határozatának helytálló voltát igazolja, hogy a döntés megszületése óta a piacon olyan anomália, illetve olyan gazdasági erőfölény nem alakult ki, aminek bekövetkezését a felperesek előre vetítették. Az elsőfokú bíróság a felpereseket nem zárta el az iratanyag megismerésétől, annak elmaradása saját magatartásuk következménye, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem ad alapos okot.

A felperesek által a másodfokú eljárás során előterjesztett előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmet a másodfokú bíróság 8. sorszámú végzésével utasította el, mely döntését a fellebbezés folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság a 2007. november 28. napján kelt Kpkf.II.39.292/2007/3. számú végzésével helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése és a II.r. alperesi beavatkozó csatlakozó fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezés, csatlakozó fellebbezés és fellebbezési ellenkérelmek korlátai között vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, amelynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az alperessel egyezően, hogy az eljárással érintett vállalkozások összefonódását eredményező szerződés létrejöttéhez a Tpv. 30.§-ának (2) bekezdése szerint a versenyhatóság engedélye jogszerűen megadható volt.

Az elsőfokú bíróság az acélhulladékok beszerzési piacán versenytársi minőségük miatt a felperesek közvetlen érdekeltységét megállapította, míg a betonacélipar és más piaci szegmensek vonatkozásában a keresetösségi jogukat nem találta igazoltnak. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékoknak a Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerinti helyes mérlegelésével, azoknak a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával állapította meg a tényállást, a kereseti kérelmekről az acélhulladék beszerzési piacot érintő

körben helyesen döntött, mérlegelési szempontjai ítéletéből egyértelműen megállapíthatóak. Az elsőfokú bíróság a felperesek által állított anyagi és eljárási jogszabálysértés) összefüggésben, és a felperesi bizonyítási indítványokat és eljárási kifogásokat érintően részletesen kifejtette álláspontját, amellyel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett és azok megismétlését szükségtelennek tartja.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra utalással emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a Tpv. 30.§-a szerinti szempontok vizsgálata határozta meg a vizsgáló eljárását, amely keretében hiánypótlásra hívta fel az összefonódással összefüggésben a kérelmet előterjesztőket (ügyfeleket), a felpereseknek biztosította a nyilatkozattétel lehetőségét, valamint hatósági megkeresések útján adatokat szerzett be. A vizsgáló - a Tpv. 71.§-ában foglaltaknak megfelelően készítette el jelentését és tette meg indítványát. A Versenytanács ezt figyelembe véve és valamennyi körülményt mérlegelve hozta meg döntését. Az alperesi határozat összegezte a vizsgálat eredményeként feltárt tényeket, a megállapításainak alapjául szolgáló adatokat elemezte, és a tranzakció várható hatásait értékelte. A vizsgálati jelentés nem képezi az alperesi döntés részét, a felperesek által a határozatban tett megállapítások jogszerűsége vitatható. A felperesek fellebbezésükben az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésként hivatkoztak arra, hogy a vizsgálói jelentés tartalmát nem ismerhették meg az elsőfokú bírósági eljárás során, ezáltal a rendeltetésszerű joggyakorláshoz való joguk csorbult. A felperesek általánosságban hivatkoztak a vizsgálói jelentésben szereplő piaci adatok megismerésének hiányára kiemelve, hogy véleményük szerint azok alapján más következtetéseket lehetett volna levonni. A másodfokú bíróság azonban ezzel összefüggésben állapította meg, hogy a felperesek a vizsgálói jelentés ismeretében sem tártak fel és igazoltak olyan körülményeket, amelyek alapján a Tpv. 30.§-ának, és az összefonódás ellenőrzésére vonatkozó egyéb törvényi rendelkezéseknek a jogszabálysértő alkalmazása megállapítható lett volna. A felperesek a saját gazdasági érdekeiket szolgáló tényezők egyoldalú kiemelésével sem tudták igazolni a Tpv. 22.§-a szerinti gazdasági erőfölény megállapításához szükséges feltételek megvalósulását. Az alperesi döntés után nem merült fel olyan adat, ami azt mutatná, hogy a felperesek által felvázolt piactorzító hatások tényelegetesen bekövetkeztek, avagy a felperesek gazdasági ellehetetlenülését kiváltó piaci stratégiát folytatnának az összefonódással érintett vállalkozások.

A felperesek a vizsgálói jelentés ismeretében tett állításaikkal a Pp. 164.§-ában foglaltak ellenére nem bizonyították azt, hogy a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának KK. 31. számú állásfoglalásának megfelelő, az alperesi határozat hatályon kívül helyezést indokoló feltételek fennállnának, annak következtében, hogy a vizsgálati jelentésben szereplő adatokat késedelmesen ismerhették meg. A versenyfelügyeleti eljárásban és az elsőfokú eljárásban is biztosított volt a felperesek számára védekezésük, jogi álláspontjuk részletes kifejtésének lehetősége. A vizsgálói jelentés tartalmát az alperes határozatában, az elsőfokú bíróság ítéletében figyelembe vette. A felperesek a másodfokú eljárásban a vizsgálati jelentés birtokában sem tártak fel olyan adatokat, tényeket és körülményeket, amelyek azt igazolják, hogy az acélhulladék beszerzési piacot érintő körben a versenyhatóságot, illetve az elsőfokú bíróságot olyan eljárási mulasztás terhelné, ami az, ügy érdemi eldöntését jelentős mértékben befolyásolta, és a felperesek jogérvényesítését hátrányosan érintette.

A felperesek az alperesi közigazgatás eljárásban a Tpv. 52.§-a és 69.§-ának (1) bekezdése alapján nem voltak ügyfelek, ügyféli jogok őket nem illették, ezért a közigazgatási iratokba

be sem tekinthettek. Azonban bejelentésük alapján őket az alperesi vizsgáló a képviselőjük részére 2005. január 10-én szabályszerűen kézbesített iratban az összefonódással kapcsolatos eljárásról, felmerült kérdésekről, és mint az eljárás egyéb résztvevőit észrevételezési, nyilatkoztatási jogukról tájékoztatta; az alperes pedig határozatának 4.) pontjában utalt a vizsgálói eljárásra. A felperesek igény esetén - megfelelő időben a bírósági kezelőirodában a vizsgálói jelentést kereshették, tanulmányozhatták volna; ennek hiánya a keresetlevél beadását nem akadályozta, a felperesi jogérvényesítést nem gátolta, megismerése pedig releváns eredményt nem hozott, ezért az ezzel összefüggő fellebbezési érvelés sikerre nem vezethetett.

A II.r. alperesi beavatkozónak a perköltség felemelésére irányuló csatlakozó fellebbezésében foglaltakra figyelemmel emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 75.§-ának (1) bekezdése szerint perköltség mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merül fel. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése nem biztosít alanyi jogot a pernyertes félnek arra, hogy a perrel felmerült költségei teljes mértékben megtérüljenek. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R) 3.§-ának (1) bekezdése szerint ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselő ellátásával felmerült munkadíj összegét - a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével - mérlegeléssel állapítja meg. Az R 2.§-ának (1) bekezdése értelmében a pernyertes fél azt igényelheti, hogy részére a bíróság az őt képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának címén a pervesztes felet az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj és általa az ügyvéd részére költségtérítésként kifizetett indokolt készkiadás megfizetésére kötelezze. Ezt az igényt az összecszerűség kifejezett megjelölésével indokoltan és igazoltan lehet érvényesíteni. A Pp. és az R szerinti módon tételesen igazolt és indokolt perköltség összecszerűen meghatározott megállapítására irányuló igényt az elsőfokú eljárásban a II.r. beavatkozó nem terjesztett elő, és fellebbezésében a mindösszesen bruttó 600.000 forint összegben megjelölt perköltséget sem részletezte, csak arra hivatkozott, hogy a perbeli ügy nem tartozik az egyszerű jogi megítélésű ügyek közé. A II.r. alperesi beavatkozó a jogi képviselője munkadíja, illetve készkiadásai tekintetében sem megbízási szerződést, sem tételes költségkimutatást nem terjesztett elő, ebből következően a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokat (a II.r. alperesi beavatkozó beadványait, az ügyben tartott két tárgyalást, az ott tett nyilatkozatokat, az ügy bonyolultságát) együttesen értékelve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályi keretek között helyes összegben határozta meg az elsőfokú perköltséget, ezért annak megváltoztatása nem volt indokolt, így a II.r. beavatkozó fellebbezése sikerre nem vezethetett.

A sikertelenül fellebbező felperesek a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján külön-külön kötelesek megfizetni az alperes, és az alperesi beavatkozók másodfokú perköltségét.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§-ának (1) bekezdés h) pontja szerint a közigazgatási határozat felülvizsgálat iránti eljárásban a feleket jövedelmi és vagyoni viszonyaikra tekintet nélkül illetékfeljegyzési jog illeti meg (tárgyi illetékfeljegyzési jog). Az Itv: 43.§-ának (3) bekezdése alapján a jelen közigazgatási per tételes kereseti illetéke 16.500 forint, míg az Itv. 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezési illeték mértéke 24.000 forint.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére a felperesek keresetlevelükön külön-külön 16.500-16.500 forint kereseti illetéket, a fellebbezésükön külön-külön további 16.500 -16.500 forint illetéket leróttak. A másodfokú bíróság a 6/1986. (VL26.) IM rendelet 13.§-ának (2)

bekezdése alapján külön-külön kötelezte a sikertelenül fellebbező elvesztés felpereseket a fennmaradó fellebbezési illeték viselésére, míg a II.r. alperesi beavatkozót az Itv. 47.§-ának (1) bekezdése szerinti csatlakozó fellebbezési illeték viselésére kötelezte.

B u d a p e s t, 2008. évi február hó 06. napján